

Список використаних джерел:

1. Alam M. Z., Nasir N., Rehman C. Intrapreneurship concepts for engineers: a systematic review of the literature on its theoretical foundations and agenda for future research. *Journal of Innovation and Entrepreneurship*. 2020. 91.№1. P 1-21. DOI: <https://doi.org/10.1186/s13731-020-00119-3>
2. Al-Kurdi O. F., El-Haddadeh R., Eldabi T. The role of organisational climate in managing knowledge sharing among academics in higher education. *International Journal of Information Management*. 2020. 50. P. 217-227. DOI <https://doi.org/10.1016/j.ijinfomgt.2019.05.018>
3. Badoiu G. A., Segarra-Ciprés M., Escrig-Tena A. B. Understanding employees' intrapreneurial behavior: a case study. *Personnel Review*. 2020. DOI: <https://doi.org/10.1108/pr-04-2019-0201>
4. Bakhmat N., Kotliar L., Zhytomyrska T., Slabko V., Zhurian V., Pilevych O., Smyrnova I. Pedagogical Principles of Training Specialists in Public Administration and Management in the System of Vocational Education. *Systematic Reviews in Pharmacy*. 2020. 11.№10. DOI: <https://doi.org/10.31838/srp.2020.10.34>
5. Bee Seok C., Abd Hamid H. S., Ismail R. Psychometric properties of the intrapreneurial self-capital scale in Malaysian university students. *Sustainability*. 2019. 11.№3. P. 881. <https://doi.org/10.3390/su11030881>

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ: ЕФЕКТИВНІ ПІДХОДИ

Руслана Падалка,

*кандидат філологічних наук, доцент кафедри
української мови та літератури,
ДВНЗ «ДДПУ»*

E-mail: ruslana-padalka@i.ua

Сучасні технології навчання української мови активно вбирають у себе найкращі та інноваційні практики. По-перше, це комплексний підхід: поєднання теорії та практики:

1. Комунікативний метод: акцентовано на розвитку вміння спілкуватися; учні активно використовують мову в різних ситуаціях, беруть участь у діалогах, дискусіях, проєктах.

2. Інтерактивні методи: рольові ігри, дебати, групові роботи, квести – усе це допомагає залучити учнів до активного навчання, зробити процес цікавішим та ефективнішим.

3 Проблемне навчання: створення проблемних ситуацій, які стимулюють учнів до самостійного пошуку відповідей, аналізу та синтезу інформації.

4. Проєктна діяльність: реалізація індивідуальних чи групових проєктів, пов'язаних із вивченням української мови.

5. Використання інформаційних технологій: інтерактивні дошки, презентації, мобільні додатки, онлайн-платформи – усе це розширює можливості навчання, робить його більш динамічним та цікавим.

По-друге, розвиток усіх мовленнєвих навичок:

- читання: робота з різними видами текстів (художні, наукові, публіцистичні), аналіз змісту, розвиток читацької компетентності;

- письмо: написання різних типів текстів (вір, есе, лист), розвиток граматичних та орфографічних навичок;

- говоріння: діалоги, дискусії, презентації, розповіді, що сприяє розвитку вміння висловлювати власні думки чітко й логічно;

- аудіювання: слухання аудіозаписів, пісень, діалогів, розвиток навичок розуміння мови на слух.

По-третє, індивідуалізація навчання:

- диференціація: підбір завдань відповідно до рівня підготовленості кожного учня;

- персоналізація: створення індивідуальних траєкторій навчання з урахуванням інтересів і потреб кожного учня.

По-четверте, емоційний складник:

- створення позитивної атмосфери: сприяння розвитку довіри, взаємоповаги та співробітництва між учителем й учнями;

- використання цікавих матеріалів: вибір текстів, завдань, які відповідають інтересам учнів;

- схвалення та підтримка: заохочення учнів до досягнення успіху.

Важливо розуміти, що жодна методика не є універсальною. Ефективність навчання залежить від багатьох чинників: віку учнів, рівня їхньої підготовки, особистості вчителя та інших. Тому оптимальним рішенням буде поєднання різних методів і підходів, адаптованих до конкретних умов навчання, зокрема використання релевантної освіти, а саме:

1. Використання ключових слів: чим точніше буде сформульовано запит, тим релевантніші результати буде отримано.

2. Комбінування ключових слів: підбирати різні комбінації слів, щоб розширити результати пошуку.

3. Використання операторів пошуку: більшість пошукових систем підтримують оператори типу AND, OR, NOT, що уможливають уточнення запитів.

4 Звернення до бібліографів: бібліотекарі можуть допомогти знайти необхідну літературу.

Список використаних джерел:

1. Ємельянова Т. О. Актуалізація аудіовізуальної спадщини засобами інформаційно-комунікаційних технологій (стандарти та практики). *Архіви України*. 2017. № 3/4. С. 81–94.
2. Матвієнко О., Цивін М. «Інформаціолог-аналітик» та «інформаціологія»: сутнісний зв'язок чи необхідність розмежування. *Термінологія*

документознавства та суміжних галузей знань: збірн. наук. пр. Вип. 11. Київ: Четверта хвиля, 2019. С. 17–21.

3. Швецова-Водка Г. Ноокомунологія. Київ: Кондор, 2019. 108 с.

ГІБРИДНА МОДЕНЬ НАВЧАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ОСВІТИ В УКРАЇНСЬКИХ ЗФПО

Олена Посполітак

викладач вищої категорії

Чернівецький індустріальний фаховий коледж

E-mail: pospolitak.olena@chic.cv.ua

Фалат Надія Романівна

викладач вищої категорії

Чернівецький індустріальний фаховий коледж

E-mail: falat.nadiia@chic.cv.ua

Взаємозв'язок освітньої системи України з глобальними тенденціями цифровізації є ключовим для сталого і довгострокового розвитку держави, а також для підвищення стійкості освітньої системи та економіки у кризові часи. Наразі головні проблеми української освіти виникають у складному контексті, пов'язаному з російською військовою агресією. Під час війни ці виклики включають нерівномірну адаптацію навчальних закладів до онлайн-формату, обмежений доступ до освіти для вразливих груп у зонах бойових дій, нестачу цифрових освітніх ресурсів для дистанційного навчання, а також відсутність достатніх цифрових навичок і компетенцій серед студентів і викладачів для ефективного проведення онлайн-занять. Деякі питання онлайн-навчання були частково вирішені під час пандемії, але в умовах війни українське суспільство потребує нового підходу до освіти та скоординованих зусиль з боку всіх соціальних інституцій у державному та приватному секторах.

У воєнний час важливо впроваджувати системні заходи для підтримання належного рівня освіти та її відновлення в регіонах, що постраждали, водночас адаптуючи її до вимог динамічного суспільства та цифрової економіки. Серед головних потреб системи освіти є трансформація парадигми навчання, що традиційно базується на запам'ятовуванні та відтворенні інформації, і впровадження нової, гібридної освітньої моделі, яка сприятиме розвитку необхідних навичок і компетенцій у цифровому суспільстві, а також надасть можливість навчання громадянам у зонах бойових дій.

В умовах військової кризи варто переглянути освітню модель, що використовується в Україні, та адаптувати її до потреб учнів і студентів з різних регіонів країни. Така диверсифікація освітнього процесу повинна орієнтуватися на студента, акцентуючи увагу на розвитку навичок, які будуть корисні після завершення навчання. Сюди входять навички критичного мислення, цифрова грамотність, розуміння наукових і соціальних концепцій, а також практичні вміння, такі як робота в команді й комунікація.